

Prædiken 3. søndag i advent 2020

Matt 11,2-10: Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Da de var gået, begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: ›Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.«

I dag kalder Jesus Johannes døberen for mere end en profet, selvom han fra fængslets mørke, er begyndt at tvivle.

Han tvivler nok til, at bede sine disciple bringe spørgsmålet videre fra ham; er du virkelig ham, som vi venter på? Mens han sidder der i fangenskab, med bevidstheden om, at han nok skal dø, så er det den sikkerhed han har brug for. Han har brug for, at få bekræftet at han ikke skal dø forgæves. At hans offer har givet mening, og at hans tro er den rette.

Men det kan han ikke få bekræftet. Tro er jo netop kun tro, fordi det ikke er viden. Kristus svarer ikke ”ja” eller ”nej”, han beder disciplene fortælle, hvad de selv ser. Ligeledes står også vi kun med disciplenes udsagn; bibelske beskrivelser, af hvad Kristus engang udrettede, og hvad han skal opfylde engang. Og derudfra skal vi vurdere, om det er nok til at vi kan tro.

Da jeg var 12 år gammel, havde jeg en diskussion med min veninde. Jeg fortalte hende, at jeg troede på, at Gud havde skabt verden, fordi det var min erfaring, at intet kom af sig selv; og derfor troede jeg også, at der måtte være en skaber.

Hun svarede mig, at det ikke passede. Hver gang hendes familie var ude at rejse, så kom de hjem til bananfluer i deres køkken, og der havde ingen været da de tog afsted.

Jeg kan huske, at jeg tydeligt tænkte, at jeg jo vidste, at bananfluer kom fra æg, men jeg ikke rigtig lige kunne sige, hvordan de var havnet i deres stue, og derfor tabte jeg diskussionen.

Jeg oplevede der, at, det som var baggrund for min tro; ikke var den samme som andres. Jeg oplevede, at mit verdensbillede ikke nødvendigvis blev delt af andre. Fortællingen med bananfluerne er blot en af mange af den slags oplevelser, for som mennesker oplever vi jo hele tiden, at der er mennesker, som vi tænker anderledes end vi gør det. At vores verdensbilleder er fundamentalt forskellige; om det handler om politik, pædagogik, kultur, eller tro.

Paulus fortalte os i dagens epistel fra 1. Korintherbrev, at vi hverken kan eller skal dømme hinandens tro.

Det budskab kunne jeg godt have brugt, da jeg var yngre. Ydmygheden over for, hvor meget eller hvor lidt jeg vidste, og åbenheden over for, at kunne se, at min sandhed, ikke nødvendigvis også skal være alle andres.

Havde der kun været et rigtigt svar, havde det jo ikke været tro. Ligesom vi mennesker er forskellige, er troen det også. Ligeså mange mennesker, som sidder herinde i dag, lige så mange forskellige syn på kristendommen findes der herinde, selvom vi deler en vigtig og fælles kerne.

Vi deler den kristne tro, men hvordan den tro giver mening for os, er vidt forskellig.

Jeg var i efteråret på kursus med nogle kollegaer, som også alle var nye præster. Vi diskuterede, hvorvidt det ville have betydning for vores tro, hvis man fandt en grav, hvor man kunne bevise, at Jesu legeme lå, og at han derved aldrig var genopstået fra de døde.

Vi er alle sammen indrettet forskelligt. Vi tror på forskellige måder, og af forskellige grunde.

Mens Johannes sidder hvileløs i sit fangenskab, og har brug for at få styrket sin tro, spørger Jesus skaren omkring ham, hvad de kom ud i ørkenen for at se?

Hvad har vi brug for at se i vores ørken? Når vores liv er svært, hvad har vi så brug for? Ikke tvivlen, som det svajende siv. Nej, vi har brug for det stærkere – vi har brug for tro og trøst.

Vi har brug for den engel, som kan bane vores vej. Vi har brug for støtte i vores livs ørken, og den støtte kan vi finde i troen, hvis vi leder efter den der. Vi har i dag sunget blomstre som en rosegård, som handler om den tekst fra Esajas bog, som hører til i dag. Der beskrives det, hvordan vores ørken skal få næring og blomstre.

Hvordan vi i livet kan finde trøst i troen på evigheden, og hvordan vi kan finde hvile velvidende, at døden ikke er enden.

Lige så forskellige billeder, som der ville komme ud af det, hvis man bad os om at male Libanons og Karmels glans, lige så forskellige vil vores billeder af troen være.

Vigtigst er det, at de billeder kan give os trøst, og at vi husker, at vi ligesom Johannes, gerne må tvivle og vakle. Vi bliver ikke mindre kristne af den grund, kun menneskelige. Selv Kristus vaklede i Gethsemanes have.

Uanset om vi lige nu er stærke i troen eller vakler, skal vi huske, at vi ikke ved, hvad de andre kom ud i ørkenen for at se. Vi ved ikke, hvad som motiverer dem, hvad de søger, eller hvorfor de ser verden, som de gør.

Kun Gud kan og skal dømme os; og han har allerede købt os fri ved sin nåde; hvem er vi så til at dømme hinanden?

Det lille råd vil jeg give jer med, før I skal bruge alle juledagene med jeres gamle sure tanter, eller unge, frelste, veganske nevøer.

Jeg håber, at jeg selv de næste uger kan lade bananfluerne minde mig om, at jeg ikke altid har den fulde sandhed, og at min logik ikke er den samme som andres.

Lad tvivlen komme os alle sammen til gode og lad troen opfylde os af glæde, tålmodighed og kærlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.